

LITERA

We know
books

Alex

Maia

LasseMajas Detektivbyrå: Tidningsmysteriet
Martin Widmark

Copyright text © 2005 Martin Widmark

Copyright ilustrații © 2005 Helena Willis

Ediție publicată pentru prima dată de Bonnier Carlsen Bokförlag,
Stockholm, Suedia

Traducere publicată în limba română prin înțelegere cu Bonnier Rights,
Stockholm, Suedia

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Misterul de la ziar
Martin Widmark

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Ioana Teodora Cozmin

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Delia Zahareanu
Corectură: Ana Ion
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WIDMARK, MARTIN
Misterul de la ziar / Martin Widmark;
trad.: Ioana Teodora Cozmin – București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-053-0

I. Widmark, Martin
II. Cozmin, Ioana Teodora (trad.)

821.111

Maia & Alex
detectivi de succes

Misterul de la ziar

Martin Widmark
Helena Willis

Traducere din limba engleză
Ioana Teodora Cozmin

LITERA
București

PREAMBUL

Biroul detectivilor

– Am o presimțire că în curând o să se întâmple ceva superpalpitan, zise Alex cu ochi strălucitori.

– Îhâmmmm, mormăi Maia, absorbită, ca de obicei, de o carte.

Cei doi prieteni își organizaseră un mic birou la subsolul casei în care locuia Maia. Fiecare stătea în câte un fotoliu vechi în dreptul unei mese pe care zăceau teancuri de cărți. Pe pereți, în corpurile de bibliotecă, erau alte cărți – volume groase cu povestirile polițiste scrise de tatăl Maiei. Celor doi copii le plăcea să vină aici să citească. Pe timpul vacanței voiau să aple

cât mai multe despre cum acționează hoții și polițiștii care încearcă să-i prindă.

De fapt, Alex și Maia nu erau doar prieteni, ci și parteneri. Înființaseră împreună o agenție de detectivi particulari, pe care o botezaseră simplu Maia & Alex.

Un detectiv particular este un fel de polițist, dar nu în uniformă, ci în haine obișnuite. Detectivii conduc și ei anchete, urmăresc suspecți, fac fotografii și se uită pe furiș prin binoclu. La sfârșit, un bun detectiv rezolvă cazul și îl prinde pe infractor.

– Cât aș vrea să avem și noi un caz palpitant! zise Maia cu un oftat.

– Poate hoții sunt și ei în vacanță, observă Alex.

Maia deschise un dulăpior și aruncă o privire înăuntru, ca să fie sigură că totul e pus în ordine. Aici se afla echipamentul

de care tinerii detectivi aveau nevoie în munca lor:

- un aparat foto cu bliț, pentru a face fotografii pe întuneric
- un binoclu, cu care puteau spiona de la depărtare
- o lupă, ca să examineze eventuale amprente
- o oglinjoară, ca să poată privi după colț
- câteva nasuri false și peruci, pentru deghizare
- câteva lanterne, foarte utile pe întuneric
- un seif, în care țineau banii câștigați.

Dar seiful lor era gol, pentru că de multă vreme nu se mai întâmplase nimic palpitant. Dacă s-ar fi întâmplat însă, Alex și Maia erau pregătiți: puseseră afișe peste

tot în oraș, pe aproape toți stâlpii de iluminat și pe uși, cu următorul anunț:

*Agencia de detectivi particulari
Maia & Alex acceptă misiuni interesante
și periculoase. Recuperăm portofele
pierdute și pisici dispărute. Prețuri mici,
toate taxele incluse.*

POLIȚISTUL care fură mere și directorul de școală trișor

– Jur că o să mă răzbun! Pe mormintele străbunilor mei! În viața mea n-am trăit o umilință mai mare!

Alex și Maia își parcară bicicletele și se apropiară curioși. Era Mohamed Carat, proprietarul magazinului de bijuterii de pe Strada Bisericii. Furios, țipa cât îl țineau plămânii și călca în picioare un ziar. Lângă el se afla o femeie cu un aparat foto.

– Sunt de la *ziar*, se justifică ea în timp ce îl fotografia pe Mohamed cuprins de furie.

Apoi femeia dispăru în sediul ziarului local, aflat vizavi.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Maia pe Mohamed.

– Ticăloșii! Mint. Îmi terfelesc numele! Nici să scrie nu știu! Asta e *cacofonie!*

Maia se uită nedumerită la Alex.

– Cred că Mahomed vrea să spună „calomnie“, explică băiatul. Calomnie e atunci când faci afirmații defăimătoare sau mincinoase despre cineva.

Alex se aplecă și ridică de pe asfalt mult-criticatul ziar. Citi împreună cu Maia ce scria pe prima pagină.

– Cine încearcă să mă înjunghie pe la spate? răcni Mohamed și își agită pumnii în aer, sărind iar ca un apucat.

Alex și Maia înțeleseseră că n-avea rost să stea de vorbă cu el. Traversară strada ca să cumpere un ziar de la chioșc.

– Îmi pare rău, le spuse zâmbitor vânzătorul de ziare. Am epuizat toate exemplarele. Așa a fost toată săptămâna. Ziarul se vinde ca pâinea caldă. Se pare că-n micul nostru oraș se întâmplă multe.

– Hai, Maia, spuse Alex. Să dăm o fugă până la bibliotecă.

Alex și Maia se urcară pe biciclete și străbătură Piața Centrală. Cotiră pe lângă rondul din fața hotelului și își parcară bicicletele în fața bibliotecii.

– Vă rugăm, putem arunca o privire pe toate numerele ziarului apărute săptămâna asta? ceru Alex.

Câteva clipe mai târziu, cei doi detectivi se treziră cu un teanc de ziare în față.

Mohamed Carat părea să fie al cincilea cetățean calomniat.

Ziarul local, 10 septembrie

Redactorul-șef Marklund își lovește supalternii

Abuzul durează de mulți ani. Abia azi personalul a îndrăznit să denunțe aceste lucruri îngrozitoare. Mai multe detalii la pagina 4.

– Un șef care își lovește angajații! Ce urât! exclamă Maia.

– Da, și cuvântul „subalternii“ e scris greșit. Se scrie cu „b“, nu cu „p“, observă Alex.

Alex și Maia răsfoiră repede ziarul până la pagina a patra. Dar,

